

[Arbejdsministeren]

ringen og oppositionen mener, men jeg finder det positivt, at man her ligesom den 17. januar, da vi diskuterede forberedelsen til Nairobi, kan få et meget bredt flertal i folketinget for, at man vil arbejde på en større ligestilling mellem mænd og kvinder. Jeg ser det snarere som et tværpolitisk samarbejde om en demokratisk ret for kvinderne end som udtryk for, at regeringen og oppositionen er blevet forsonet til evig tid, altså at man er enig om, at der er en uretfærdighed over for kvinderne, og at man vil samarbejde om at få en løsning på den.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden af Helle Degn (S), Eva Møller (KF), Hanne Severinsen (V), Ebba Strange (SF), Lone Dybkjær (RV), Nør Christensen (CD), Elisabeth Brun-Olesen (VS) og Kofod-Svendsen (KrF) (se foran) vedtoges med 97 stemmer (S, KF, V, SF, RV, CD og VS mod 4 (FP).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 24:

Forslag til folketingsbeslutning om overførelse af jagtadministrationen til miljøministeriet.

Af Lone Dybkjær (RV) m.fl.
(Fremsat 22/10 85).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Statsministeren (Poul Schlüter):

Som forslagstillerne selv siger det i bemærkningerne til forslaget, er de opmærksomme på, at ressortfordelingen ifølge grundloven henhører under statsministeren. Det, der her er tænkt på, er naturligvis bestemmelsen i grundlovens § 14 om, at kongen bestemmer ministrenes antal og forretningernes fordeling mellem dem. Det betyder, at det er regeringens kompetence at afgøre, under hvilket ministerium et sagsområde

skal henhøre. Og lige siden vor frie forfatnings og ministerialsystemets indførelse har denne kompetence været henlagt til statsministeren. Hvorfor nu det? Hvorfor skal han tage sig af det? Skal folketinget da ikke bestemme alt?

Jeg tror, det kan være hensigtsmæssigt, hvis jeg ganske kort forklarer baggrunden både for denne placering og for, at grundloven har gjort ressortfordelingen til et regeringsanliggende. Jeg tror nemlig, der er et behov for det, for det er nu tredje gang i denne regerings funktionsperiode, at vi her i folketinget har et sådant problem til behandling. Jeg tænker på spørgsmålet om flygtningesageres placering, og jeg tænker på spørgsmålet om teknologisekstens placering.

Meningen med grundlovens § 14 er at give den til enhver tid siddende statsminister fuld frihed til at sammensætte sin regering, som han finder det politisk ønskeligt, og det sker ved, at han kan fastsætte ministerantallet, antallet af ministerier og fordelingen af sager mellem disse og mellem ministrene. Denne frihed har været et væsentligt element i mange regeringsdannelser ikke mindst efter indførelsen af parlamentarismen. Den har været brugt på mange måder af skiftende statsministre til at markere, hvorledes den pågældende regering ønskede at prioritere sin politik. Jeg kan nævne som et eksempel den socialdemokratiske mindretalsregerings oprettelse af ministeriet for forureningsbekæmpelse, miljøministeriets forgænger, i 1971, oprettelsen engang for en kortere periode af det særlige familieministerium, og der er også eksempler på, at bestemte sagsområder i en vis periode hører til under én minister, men i en anden periode flyttes et andet sted hen. Der er mange eksempler.

Det betyder selvfølgelig ikke, at folketinget skulle være udelukket fra at stille forslag om ændringer i fordelingen, at komme med gode råd derom og udtrykke sin mening derom. Men det betyder, at regeringen efter forfatningen ikke er bundet af folketingets tilkendegivelser, uanset om det er i form af vedtagne lovforslag eller i form af beslutningsforslag. Og denne frihed for regeringen på disse områder er så fast forankret i vort politiske system, at det ikke hidtil er sket, at folketinget har vedtaget forslag om ressortændringer, som regeringen ikke kunne acceptere.